011| Ὁ ἄνθρωπος ἐκπεσὼν καὶ ἀπωλέσας διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου καὶ διὰ τῶν μεσολαβουσῶν μεταβολῶν ἐν τε τῇ ζωῇ του καὶ τῇ γηΐνῃ ἐπιφανεία, τὴν ἀρχικὴν πνευματικήν του δύναμιν καὶ τὰς νῦν ὑπολανθανούσας ψυχικὰς ἰδιότητας…

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/011-ὁ-ἄνθρωπος-ἐκπεσὼν-καὶ-ἀπωλέσας-δ/

Ὁ ἄνθρωπος ἐκπεσὼν καὶ ἀπωλέσας διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου καὶ διὰ τῶν μεσολαβουσῶν μεταβολῶν ἐν τε τῇ ζωῇ του καὶ τῇ γηΐνῃ ἐπιφανεία, τὴν ἀρχικὴν πνευματικήν του δύναμιν καὶ τὰς νῦν ὑπολανθανούσας ψυχικὰς ἰδιότητας, ἤρχισε νὰ μεταβάλλῃ οὐ μόνον τὸν πραγματικὸν σκοπόν, ὡς Ἐνθέως τοῦ ὑπεδείχθη, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν καθημερινὸν βίον αὐτοῦ.

Αἱ ὑλικαὶ ἀνάγκαι, ἃς οὗτος ἐνεκολπώθη, ἐδημιούργησαν ἐν αὐτῷ πλείστας ὅσας ἀδυναμίας, τὰς ὁποίας ὤφειλε νὰ ἱκανοποιήσῃ. Ἡ ἱκανοποίησις δὲ τούτων ἐπέφερε τ**ὴν τελείαν αὐτοῦ ὑποδούλωσιν ἐν τῇ σαρκὶ, ἐν τῇ ὕλῃ,** ἥτις ἀπέβη ὁ κυριώτερος μοχλὸς πασῶν τῶν ἐνεργειῶν του, ἡ ὁποία κατέστη ὁ μόνος καὶ ἀποκλειστικὸς σκοπὸς πάσης ἐν τῇ ζωῇ ἐνέργειάς του.

Ἀπὸ ὑψιπετὴς κατέπεσεν εἰς τὰ χθαμαλώτερα ἐπίπεδα τῆς γηΐνης ἐπιφανείας καὶ συνανεμίχθη μετὰ τοῦ βορβόρου, τῆς κόπρου καὶ τῆς λάσπης. Ὄχι μόνον τελείως ἀπεξενώθη ἐκ τοῦ Παραδείσου τῆς Εὐτυχίας, ὄχι μόνον ἀπεστερήθη τῶν ἐπαγγελιῶν τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ ἐξελίξεως καὶ προαγωγῆς, οὐ μόνον ἀπώλεσε διὰ παντὸς τὴν Εὐτυχίαν καὶ τὴν Γαλήνην αὐτῆς, ὄχι μόνον ἀπέβαλε σὺν τῷ χρόνῳ τὰς ψυχικὰς ἐκείνας ἰδιότητας, δι’ ὧν ἠδύνατο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἐπιφωτίζεται ὑπὸ τοῦ Θείου καὶ νὰ εἶναι κάτοχος πάντων τῶν ὑψηλῶν συναισθημάτων τῆς ψυχῆς, δι’ ὧν ἔζη εἰς ἕνα Αἰώνιον Παράδεισον ἐστερημένον παντὸς πόνου καὶ θλίψεως, ἀλλὰ καὶ τόσον ἐζημιώθη ἐν ταῖς σαρκικαῖς ἀπολαύσεσι καὶ ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τῶν ὑλικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν, οὕτως ὥστε νὰ λησμονήσῃ ἐν τῇ διελεύσει τοῦ χρόνου, οὐ μόνον τὸν σκοπόν, δι’ ὃν ἦλθεν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ δι’ ὃν ἐτέθη ὑπεράνω πάσης ἄλλης ζωϊκῆς ὀντότητος ἐν τῇ γῇ, **ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τόν ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ του ΘΕΟΝ, Ὅστις τοῦ ἔδωσε τὰ σκῆπτρα τῆς τε Πνευματικῆς καὶ Ὑλικῆς**

βασιλείας ἐν τῇ γῇ.

Οὐδὲν ἄλλο ἐκ τῶν ζώων θὰ ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν Εὐεργέτην του, Ὅστις τοῦ ἐχάρισε τὴν ζωήν, μεθ' ὅλων αὐτῆς τῶν ἀπολαύσεων καὶ ἀγαθῶν, πλὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνθρωπος ἄρα κατέστη κτηνωδέστερος καὶ αὐτῶν τῶν τετραπόδων, τὰ ὁποῖα ἡ Πάνσοφος Δημιουργὸς Δύναμις ἄφησεν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ καὶ τὰ ὁποῖα ἔκαμε πρὸς ἐξυπηρέτησιν καὶ διατήρησιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἐφαίνετο τόσον ἄστοργος καὶ ἐπιλήσμων τῶν Θείων Ἐπαγγελιῶν, τῶν ἐπιζητουσῶν νὰ ἀναβιβάσωσιν αὐτὸν εἰς ὑψηλότερον πνευματικὸν ἐπίπεδον, νὰ δωρήσωσιν εἰς αὐτὸν ἐκτὸς τῆς κατακτήσεως τοῦ ὑλικοῦ κόσμου τῆς γῆς καὶ τὴν κατάκτησιν καὶ ἐξουσίαν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου καὶ τοῦ Οὐρανοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ηὐχαριστεῖτο νὰ ἔχῃ ἕνα ἄλλον ὑπέρτερον αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου πειθηνίως νὰ ἐκτελῇ τὰς Ἐμπνεύσεις καὶ ὁδηγίας. Ὁ Θεὸς ἐβασίλευεν ἐν αὐτῷ. **Ἡ Σοφία ἐνεπνέετο ὑπὸ τῆς Θείας Φωτοβόλου Ἐπισκοπήσεως ἐν ταῖς βάθεσι τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.** Αἱ πρῶται σκέψεις του ἐν τῷ καθορισμῷ τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὸν ἀντικειμένων, πραγμάτων, ἐντυπώσεων καὶ φαινομένων ὑπεβάλλοντο **ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ Ἐνθέου ἐπιφωτίσεως τοῦ Παρακλητικοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖον τὸν ὡδήγει.** Ἔπρεπε ὁ ἄνθρωπος νά ἀποτινάξῃ τὸν ζυγόν, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὅτι περιέσφιγγε τὸν τράχηλον αὐτοῦ. Ἔπρεπε νὰ ἀποδιώξῃ ἐκ τῶν μυχίων αὐτοῦ τὴν ἐσωτερικὴν Θείαν Δάδα, ἥτις ἐφώτιζεν ἕκαστον αὐτοῦ βῆμα.

Ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ κύριος ἑαυτοῦ, ὅπως ἦτο καὶ κύριος τῆς γῆς. Ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ δοκιμάσῃ μίαν περιπλάνησιν ἀνὰ μέσον τοῦ κόσμου, ὅστις τὸν περιέβαλλεν, παρὰ νὰ μείνῃ προσηλωμένος ἐν μέσῳ τοῦ στενοῦ καὶ περιορισμένου κύκλου **τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοσκοπήσεως του.** Ἔπρεπεν ὡς γνώστης τῆς Ἐλευθερίας νὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερος διὰ νὰ ὁδηγῇ ἑαυτόν. Διατί νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὴν Θέλησιν ἑνὸς Δημιουργοῦ, Ὅστις νὰ ἐπιβαρύνῃ αὐτὸν μὲ τοὺς Νόμους τῆς Ἠθικῆς καὶ Πνευματικῆς Του Δικαιοσύνης καὶ διατί νὰ μὴν ἀνεγείρῃ ὁ ἴδιος τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τοῦ αὐτοῦ Νόμου μὲ πλήρη ἐπέκτασιν καὶ ἐπὶ τῆς ὑλικῆς φύσεως, τῆς ὁποίας οὗτος ἐθεωρεῖτο ὁ Ἀπόλυτος Κύριος καὶ Ἄρχων; Διατί νά ζῇ ἐν μέσῳ τῶν κανόνων τῆς Πνευματικῆς Ἰσχύος, τῶν ὑποβαλλομένων ὑπὸ μιᾶς ἄλλης ἐμπνεύσεως καὶ ὑποδείξεως καὶ διατί νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ τοὺς κανόνας τῆς σωματικῆς ὑπεροχῆς καὶ τῶν σαρκικῶν ὁρμῶν;

Ὁ ἄνθρωπος ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, ἀφοῦ πλήρως ἐγνώρισε τὰ Πνευματικά. Ἀφέθη ἐλεύθερος καὶ ἔπραξεν ὅτι ἡ ἐλευθερία τῶν ὁρμῶν του ἐπεζήτει. Ἅπαξ δὲ παρασυρθεὶς εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σαρκικῶν του ἀναγκῶν δὲν ἔμεινεν ἀδρανής. Κατώρθωσε τόσον νὰ παρασυρθῇ ὥστε νὰ ἐγκαταλείψῃ πᾶσαν πνευματικήν του ἐνασχόλησιν καὶ **νὰ καταστῇ τέλειον κτῆνος,** μὴ ἔχον ἄλλον τινὰ σκοπόν, πλὴν τῆς ἀπολαβῆς τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ἔμεινε δὲ

κυλιόμενος εἰς τὸν βόρβορον, μέχρις οὐ μία φοβερὰ ἀναστάτωσις ἐπὶ τῆς γῆς τὸν ἔκαμε νὰ ἀνανήψῃ ὀλίγον καὶ νὰ σκεφθῇ ὅτι δὲν εἶναι ὁ μόνος Κυρίαρχος ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὁποίου τὰ πάντα ὑποκύπτουσιν, **ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη Ἀνωτέρα ἀπὸ αὐτὸν Δύναμις, ἥτις ἐξουσιάζει τὴν φύσιν ὀλόκληρον καὶ ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν Αὐτῆς ἐπίβλεψιν κινοῦνται οἱ ἐν τῷ Ἀπείρῳ κόσμοι.**

Ἐν μέσῳ δὲ τῶν συγκρουομένων στοιχείων τῆς φύσεως, ἐν μέσῳ τῶν καταχθονίων κρότων τῆς φλεγομένης γῆς, ἐν μέσῳ τῶν ὑδατίνων καταρρακτῶν, οἱ ὁποῖοι συνετάρασσον ὀλόκληρον τὴν γῆν καὶ μετέβαλλον τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ὄψιν καὶ ἔθαψαν ὑπὸ τὰς ἀνοιγομένας ἀβύσσους τοῦ ἐδάφους αὐτῆς, σύμπαντας τοὺς ἀκμάζοντας πολιτισμοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ ἄνθρωπος ὁ διασωθείς ἐσκέφθη ὅτι δὲν εἶναι ὁ μόνος Κυρίαρχος αὐτῆς, ὁ Ἀπόλυτος Ἄρχων τῆς φύσεως καὶ τῶν νόμων αὐτῆς, ἀλλ' ὅτι **ὑπεράνω αὐτοῦ καὶ αὐτῶν ὑπῆρχε μία ἄλλη Δύναμις, ἰσχυροτέρα τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως, ὑπὸ τὴν Ἀπόλυτον Βούλησιν τῆς ὁποίας διετέλει.**

Ὁ ἄνθρωπος τότε ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ἐπεζήτησε νὰ ἀνεύρῃ τὴν πρώτην ἐκείνην δᾶδα, ἥτις ἐπεφώτιζε τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ πνεύματός του διάλαμψιν. Ἐνέτεινε τὰς δυνάμεις αὐτοῦ τὰς πνευματικάς, διὰ νὰ ἀνεύρῃ τὸν μῖτον, δι' οὗ νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸ πνευματικὸν ἐκεῖνο σπήλαιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξῆλθε καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθη νὰ καίῃ ἡ Ἄσβεστος δάς. Κατέβαλεν ὅλας αὐτοῦ τὰς προσπαθείας καὶ γονυκλινὴς καὶ μετανοῶν ἐζητήσατο ὅπως τοῦ δοθῇ ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν τὸ Ζώπυρον ἐκεῖνον Φῶς, τὸ ὁποῖον ὁ προπάτωρ του ἄνθρωπος κατεῖχε καὶ ὡδηγεῖτο ἀνὰ πᾶν αὐτοῦ βῆμα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ προορισμοῦ του καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἐξελίξεως.

Ὅσον ὅμως καὶ ἄν προσεπάθη δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ ἄλλο τι παρὰ **τὴν φωνὴν τῆς ἐξεγειρομένης συνειδήσεώς του, ἥτις τὸν ἔτυπτε διηνεκῶς καὶ τὸν ἤλεγχε διὰ τὰς παρεκτροπάς του.** Τὸ Πνευματικὸν σπήλαιον, ἐξ οὗ ἀνεχώρησεν, ἐκαλύπτετο καὶ ἐκρύβετο ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀδιαπεράστων **τειχῶν τῆς ὕλης, τὰ ὁποῖα οὗτος αὐτοθελήτως ἀνήγειρε διὰ νὰ κρύψῃ ὑπ' αὐτὰ τὴν Ἄσβεστον Φλόγα τοῦ Πνευματικοῦ Φωτός,** τὸ ὁποῖον δὲν ἠνείχετο καὶ τοῦ διηρέθιζε τοὺς ὀφθαλμούς, **ἡ δὲ Φωνὴ τῆς Θείας Ἐμπνεύσεως, ὡς ἐκ τῆς μεγίστης ἀποστάσεως, ἥτις τὴν διεχώριζεν ἀπ' αὐτοῦ, δὲν ἦτο πλέον εὔκολον νὰ ἀκουσθῇ.**

20/10/1925